

Commandeur, Witte, Eelman, Bakker, Veeger, Hin. Voor ons is dat de kern van wat we hier met met z'n alle doen. De mensen op dit eiland en we vragen ons als CDA af of het college echt de ogen nog op de bal heeft. Kijk, zes tot 8000 unieke familienamen die pasten niet in vijf minuten. Dus als u meeluistert en u voelt zich ernstig vergeten, laat het mij vooral even weten.

We maken ons zorgen. We willen twee dingen uitleggen. Wat we noemen: een anonieme overheid en vastlopende regel brei die anonieme overheid. Wat bedoelen we daarmee? Als mensen bellen over een overhangende tak bij een wandelpad of een niet goed aangesloten hemelwaterafvoer of een vorstrem op riool, dan krijgen wij verhalen te horen als maar ja, we hebben vijf keer gebeld, maar er komt maar geen reactie. Ik weet niet, ze worden ook niet teruggebeld die inwoners, die voelen zich eigenlijk gewoon niet echt serieus genomen. En beseft het college wel hoe belangrijk dit soort dingen zijn? Zo'n scheefliggende stoeptegels zo'n overhangende tak, dit soort werk van gemeentewerken dat is gewoon het visitekaartje van de gemeente. Dit is wat inwoners dagelijks om zich heen zien. Als inwoner het gevoel wilt geven dat ze serieus genomen worden, dat u daarachter gemeente bent voor de mensen op dit eiland, dan is dit iets waar u kunt beginnen.

Wij zouden zeggen: begin met gemeentewerken een gezicht te geven. Een medewerker, gewoon een mens, een telefoonnummer en een auto. Als er een klacht is, komt die langs. Kijkt wat er aan de hand is, wat er zou moeten gebeuren, geeft dat door en volgt ook op. Hij laat weten wat de planning is en is ook aanspreekbaar als er iets niet goed gaat. Voorzitter, wij willen graag weten wat het college heeft gedaan in het afgelopen jaar om echt de inwoner, de mensen op het eiland, centraal te zetten en een gezicht. Dan denk ik meteen aan TexelGezinnen, die hebben een gezicht, ze bieden informele zorg op een persoonlijke manier. Ze kijken bij gezinnen wat er nodig is, wat ze kunnen doen en ook na vrijdag half vijf zijn ze bereikbaar en dan komen we eigenlijk ook een beetje bij die regel brei: ik zal een voorbeeld geven. Afgelopen zomer werd ik gebeld door een oudere inwonster van Texel die wilde een gehandicapte parkeerkaart aanvragen. Ze was bij de gemeente geweest en ze snapten niets van de procedure. Ja, wat is nou dat sociaal team. En waarom moet dit nou langs het sociaal team? En waarom komt er eigenlijk een keuringsarts van de vaste wal? Waarom kan mijn huisarts dat niet gewoon doen, want die kent toch zijn patiënten en na de keuring moest die mevrouw wachten. Ze kon niet meteen bij de balie de kaart ophalen. Waarom? De arts heeft toch al bepaald dat het nodig is.

Voorzitter, begrijp mij niet verkeerd, er gaat veel goed en er is ook waardering voor het werk van het sociaal team en mensen krijgen ook gewoon over het algemeen wel wat nodig is. Ook deze mevrouw kreeg na enig wachten haar parkeerkaart en alles is gaat zorgvuldig, wordt netjes georganiseerd. We zien bij het sociaal team en ook bij gemeentewerken zijn gewoon mensen van goede wil werken. Maar als ze naar sociaal domein kijken, zijn procedures best ingewikkeld. Deze mevrouw snapt het gewoon niet en dat horen we meer. En zeker. Als we naar de jeugdzorg kijken, waar TexelGezinnen actief is, dan is het complex. Veel organisaties die allemaal met stukje bezig zijn en dat gezin zit daar middenin. Beseft het college dat zulke uitgeroeide procedures niet gratis zijn? Voor inwoners is het ingewikkeld, maar ook voor de medewerkers die dit moeten uitvoeren en hiermee om moeten gaan, zorgt dit voor werkdruk. En wij denken als CDA dat het ook echt wat doet met het werkplezier als je zo vastzit in al die strakke procedures. Dus heeft het college hier echt de ogen op de bal, zijn papier en procedures naar de kern van wat we hier doen. En is hoe dat nu organiseren? Nou echt doelmatig? Gaat dit echt om de mensen op het eiland? Als u kritisch gaat kijken naar de papierwinkel en de procedure zou dat misschien kunnen helpen. Wat zou mevrouw Stiekema doen?

Afgelopen weekend hebben we met veel jaloezie gelezen wat er in de gemeente Pekela gebeurt, en daar komen beiden van onze punten, denk ik, bij mekaar. Bij de bijstandsgerechtigden zegt de gemeente Pekela onze medewerkers stappen op de fiets en gaan die mensen toe en dan proberen te begrijpen: hoe bent u daar in de bijstand gekomen? Wat lukt er, wat lukt er niet en wat is er nodig om weer aan het werk te gaan? Één van de voorbeelden: iemand in de bijstand een scooter gegeven zodat ie aan zijn werk kon in Zuidbroek de kosten eenmalig 1000 euro. Natuurlijk werd er hier en daar gemopperd dat iemand zomaar een scooter kreeg, maar het bespaarde wel 20000 euro aan bijstandsuitkeringen plus alle controle op sollicitatieplicht en coaching enzovoorts. Bril. Ja, waarom heeft ons college niet zoiets bedacht? In 2025 hopen we dat het college de ogen echt op de bal houdt, de inwoner serieus neemt, dat de mensen op het eiland centraal stelt en dat het college in staat is om uit de schaduw van de eigen bestuurlijke werkelijkheid te stappen. Als het niet lukt om de inwoners in 2025 weer echt centraal te zetten en ons het gevoel geven dat het echt ernstig is. Doen wij een toezegging als CDA, dan wordt u volgend jaar vanaf deze plek toegesproken door chatGPT.